

Spisovatel a cestovatel Jean Raspail se ženou doma v Paříži...

Přítomnost v sobě obsahuje budoucnost. Oznamuje ji. „Kde jsme v ní my?“ táže se tento tradiční katolík a monarchista.

Dělský potápěč: Co Vás přivedlo k rozhodnutí přeložit a vydat *Tábor Svatých*, o ryze komerční záměr asi nejde?

Zuzana Adamson-Krupičková: Kniha mne zaujala z mnoha důvodů současně. Když se setkáte s románem, který byl napsán v roce 1973 a po pětačtyřiceti letech v tom, co bylo popsáno, žijete, a někdy slovo od slova, máte mnoho otázek: je to fascinující. Jak mohl Jean Raspail vědět, co se bude dít? A do takových podrobností? Pak si začnete připadat jako v nějaké hře, je možné, že dříve byla slepice, než vejce? Někdo vzal knihu a potom podle jejího scénáře poslal do Evropy migranty. A máte záhady, které vás nenechají v klidu. Karel Gott řekl v jednom rozhovoru, že světová dění řídí okultní společnosti.

Mám ráda díla, která jsou komplexní, celistvá, v nichž lze vnímat mnoho vrstev, taková, kde spisovatel dovede jít rovnou do středu – jádra věci nebo problému (vhledy) a která mají zároveň přesah – univerzální dimenzi. Tam nepatří Kundera, nepatří tam mnoho současných autorů (zanechávají rozpolcenost – autor ji přenáší na čtenáře). Já mám ráda celistvost vize.

Každé dílo je energie. Když je dílo kvalitní, má univerzální platnost, je nadčasové. Je to o úrovni vědomí. Když se například biolog vrtá v rostlinách, popisuje je a zkoumá, ok, ale při tom cokoliv o rostlině objeví, by mělo vést k širší dimenzi, k objevení souvislostí a univerzálních zákonů, jaké by se daly aplikovat i na jiné jevy – to je živá věda.

Komerční úspěch bych ráda, určitě je důležité, aby se investice vrátily a také něco přinesly. Požádala jsem u Francouzského institutu o podporu v rámci programu Šalda, ale bohužel mi podporu nedali. Přitom knihám, které zdaleka nedosahují takových kvalit jako román Jeana Raspaila, se podpory dostalo. Sedí tam zřejmě „Francouzi“, kteří peníze francouzských daňových poplatníků investují do překladů literatury nejrůznějších „viditelných menšin“. Dost mě to urazilo!

DP: Neobáváte se kritiky z pozic různých těch „hlídacích psů“ a možných

negativních dopadů na Vaši profesní dráhu?

Zuzana Adamson: Myslím, že k nějaké demonizaci nejsou důvody. To bychom z románu dělali něco, čím není. *Tábor Svatých* je ve Francii velice uznávané dílo, především je to velkolepý román, Jean Raspail za něj dostal velkou cenu Francouzské akademie a za své jiné romány řadu dalších cen.

Jestli byl v minulosti ve Francii někdy v osmdesátých letech některými médii kritizován a odsuzován, stejná média si dnes nedovolí ani pípnout – román dnes žijeme, je to prorocké dílo. Dílo Jeana Raspaila se vymyká jakýmkoliv škatulkám, politikám a podobně. Řada tehdejších kritiků se autorovi omlouvá a bere odsudky zpět. To je vidět, jak tyto kritiky byly tendenční a také je možné, že ti kritikové pochopili, změnili názor. Vizionář se s takovými reakcemi potýká běžně, a kvalitní umělci také. Politika a umění by se neměly míchat. Je nutné vnímat zaprvé kvalitu díla, nikoliv vystřihávat věty z kontextu – to by bylo trapné a směšné. Pokud by nějaký český novinář román odsuzoval, co by tím vlastně dělal? Je to přece úplně jasné: jen by sděloval světu, že on je právě oním exemplárním příkladem zbabělosti, o níž román hovoří.

DP: Takže *Tábor Svatých* je ve francouzské veřejné rozpravě stále přítomen?

Zuzana Adamson: Román zaznamenává velký zájem ze všech stran někdy od roku 2011, a také dále kolem roku 2015 – od této doby je Jean Raspail stále více vyhledáván tiskem a sdělovacími prostředky, televizemi, rádiem, objevuje se ve veřejném prostoru, protože ono nelze nevidět, že jeho román – prorockou vizi – v současné době žijeme, ve Francii, a celkově v Evropě. Na aktuálnosti získal také po roce 2015, v době masové invaze etnik z Asie a Afriky do Evropy, a její okupace. Je to bestseller. Zajímá osoby i instituce napříč politickým spektrem. To vše román předpovídal. Když se nad tím zamyslíte, tak ve Francii existovaly statistiky složení obyvatelstva, a jak píše Jean Raspail v eseji *Big Other*, někteří sociologové se specializací na demografii poukazovali na problematiku prostřednictvím publikovaných statistik. Jenže veřejnost statistiky nezajímají. Je potřeba udělat z nich příběh plný emocí, potom teprve možná. A to nikdo neudělal – jistě, z nejrůznějších důvodů, z nichž hlavním je asi ten, aby Francouze nevyděsil. Šelma bdí, jak by napsal Jean Raspail.

Beseda s překladatelkou a vydavatelkou knihy Zuzanou Adamson-Krupičkovou se koná 13. června v ostravském Domě knihy.

Je také zajímavé, že nyní v Německu ve Frankfurtu se *Tábor Svatých* bude hrát jako divadlo. Je náročné si to představit, to bych moc ráda viděla! Každopádně herci chybět stopro

nebudou...

DP: S panem Raspaiem jste se i setkali. Jaké to bylo?

Zuzana Adamson: Pan Raspail mne se svou ženou v Paříži pozvali k sobě domů na návštěvu a velmi srdečně mě uvítali, což je pro mne velká čest a pocta. Je to moudrý člověk, na svůj věk ve výborné kondici. Měla jsem také otázky, které jsem panu Raspailovi předtím poslala, aby vyjasnil pár sporných vět a pasáží, aby byl můj překlad co nejlepší. Otázky se mu líbily a napsal vydavatelství Robert Laffont, že je překladatelka „*très intelligente*“ a že věří, že to bude skvělý překlad a k tomu mi zaslal svůj kontakt.

Z malé návštěvy se nakonec vyklubaly hodiny zajímavých diskuzí se sklenkou whisky. Jean Raspail napsal také román *Já, Antoine de Tounens, král patagonický*, což je jediný román, který byl přeložen do češtiny kromě *Tábora Svatých*. Vyšel v kvalitním překladu Drahoslavy Janderové. Je v něm příběh o Orélie-Antoine de Tounens z Périgordu, z doby 19. století, který se opravdu stal králem Patagonie, byť na velmi krátkou dobu. Pan Raspail, když mi píše dopisy, tak na ně dává hlavičku *Consulat général de Patagonie* a on je generálním konzulem ve Francii. Když jsem byla na návštěvě, vzal do ruky tlustou knihu a listoval v ní. Potom řekl: Á, Česká republika, tady nemáme nikoho. Budete velvyslankyní Patagonie v České republice se sídlem v Praze. Tak já na to: Ok, a byla jsem pasována na ambasadorku. V té knize má veliké množství lidí, kteří obývají království. Má vlajky, pečete, odznaky, všechny náležitosti pro správné království.

DP: Je to tak, že v Paříži, a ve Francii vůbec, mají zástupci všemožných menšin a jejich míšenci stále větší podíl na chodu a rozhodnutích různých institucí?

Zuzana Adamson: To je skvělá, ale těžká otázka. Mne zajímá umění, tvůrčí energie, tvůrčí génius v lidech, živá energie bytí. Politika je většinou úplně o něčem jiném. Já to nevím, ale zdá se mi, jako by to byla cílená destrukce a debilizace Evropy, devastace ... míšením černé a bílé rasy budete mít hloupější populaci. Jestliže IQ bělochů je průměrně 100 až 105, Afričanů 65 a Arabů nějakých 80, tak si spočítejte průměr. Nic moc. Vymyli nám mozky tím, že nejdůležitější jsou emoce, emoční inteligence a další, všechno „s láskou“ (hezky zprofanované heslo), pravda a láska, rovnost, volnost, bratrství, jenže když se podíváte na vynálezy, stroje, architekturu, různé vodovodní systémy a systémy v zemědělství, počítačové programy atd., letadla, rakety, tak tam je zapotřebí inteligence, prostorová představivost, technické znalosti. Už jste viděli černocha, jak něco takového vybudoval nebo vymyslel? To samé filozofie, společenské vědy, atd. Tím ale vůbec nechci říct, že některá rasa je něco méně než jiná. Z povahy mých podnikatelských aktivit mám řadu přátel v nejrůznějších zemích.

Mluvím o něčem jiném - různé schopnosti, dispozice a kvality různých ras - prostě se od sebe lišíme, jako třeba orel se liší od labutě - prostě jde o jiný ptačí druh. Jeden má rád výšky a hory a druhý pluje po Vltavě. S tímto vědomím se všem bude žít lépe, s vědomím, že se takto od sebe lišíme. Potom nebude situace, kde v Paříži nutí patnáctiletého chlapce rodičů, kteří se přistěhovali před dvaceti lety z Mali, který absolutně nezvládá výuku v základní škole, aby

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Zuzana Adamson: „Ten román žijeme,“ říká překladatelka Tábora Svatých v rozhovoru pro Délský potápěč | 4

šel na ekonomickou střední školu a potom pracoval ve finančním oddělení na místní radnici (pro stát). Pořád mu říkají: to zvládneš, jsi skvělý a pěstují v něm jakési falešné sebevědomí (dělá to školský systém, protože pak má dobré body za povedenou integraci). A teď si představte, že nakonec dostane diplom (škola opět má body) a pak opravdu nastoupí do státní instituce dělat finance. Ano, to není sci-fi, tohle přesně se dnes děje.

V arabských zemích jako je třeba Katar, kde jsem byla nedávno, což je zajímavé, bílou rasu neskutečně obdivují. V Kataru nenajdete na pozicích vlády a institucí žádné cizince. To by totiž znamenalo, že tu zemi odevzdáváte do rukou „cizích“ a „jiných“.

Tato evropská sebe-záhuba, tohle bílé slabošství, o tom všem pojednává právě *Tábor Svatých*.

Zuzana Adamson-Krupičková (1971)

Žije mezi Paříží a Prahou, podniká v odborných médiích, přednáší v různých zemích, je zapsána v Britské encyklopedii inspirativních osobností České republiky a je členkou poroty celosvětově významné soutěže pro eventy. Především je ale velkou čtenářkou, autorkou množství článků, reportáží, esejí, básní, prózy, překladů z angličtiny a francouzštiny (do češtiny mj. přeložila v úplnosti sbírku *Básnické meditace* od **Alphonse de Lamartina!**). Doktorát v oboru literární komparatistiky obhájila na Sorbonně. Když ji zaujme nějaké literární dílo, neváhá ho vydat ve svém malém nakladatelství...

Tábor Svatých

Autor: Jean Raspail

Původní název: Le camp des Saints (1973)

Vydavatel: 48. GAM

Rok vydání: 2019 (1. vydání)

Počet stran: 370

Vazba: brožovaná

ISBN: 978-80-905352-7-5

K zakoupení ve všech **dobrych knihkupectvích**.